

Det kritiske spørgs- mål

Følger man med i de vigtigste filmtidsskrifter, vil man observere, hvorledes bestemte emner dukker op i dem alle på samme tidspunkt. For nogle år siden var det *Bergman*, der bredte sig i spalterne, i denne sæson har det naturligvis været *Antonioni*. Et andet tidsskriftemne i den forløbne sæson har været det, som man med en overskrift fra „Sight and Sound“ kunne kalde „The Critical Question“. I efteråret rejste „Positif“ spørgsmålet, om der fandtes en venstreorienteret kritik, „Sight and Sound“ fulgte med den på denne plads tidligere omtalte status over fransk og engelsk filmkritik. Denne er fulgt kommenterende op i det bedste amerikanske tidsskrift „Film Quarterly“ og senest i det bedste tyske, „Filmkritik“. Også hos os har filmkritikken stået på programmet. Men det er klart, at hvis en sådan debat om kritikken ikke skal blive for abstrakt, må man holde jordforbindelsen vedlige til lokale forhold. Derfor kan man heller ikke i Danmark diskutere filmkritik på samme niveau som i Frankrig og England, hvor der findes forskellige former for kompetent kritik. Herhjemme gælder det stadig i al sin enkelthed om at få blot én form for kompetent filmkritik. Hvad vi efterlyste hos vore hjemlige film anmeldere var derfor simpelthen *interesse for film*. At en sådan efterlysning ikke var umotiveret, leverede den manglende reaktion endnu et eksempel på. Kun én avis bragte et dækkende referat (det var „Land og Folk“, hvis få læsere er de eneste, der for øjeblikket informeres intelligent af orienterende oversigtsartikler om den aktuelle filmsituation). Det var smukt af *Bjørn Rasmussen*, hvem vi aldrig ville beskyldte for manglende filminteresse, at ile sine umælende kolleger til undsætning, men hans kommentarer i „Aktuelt“ var ligesom vor specielle ven *Mogens Brandts* i „Biografbladet“ ikke helt relevante. Begge var ivrige efter at understrege, at de har set og tidligere skrevet om de fleste af de nye film, som museet præsenterer i sine forevisningsrækker. Det er muligt, men det er dog ingen undskyldning for ikke at gøre opmærksom på de samme film, når de kommer inden for et københavnsk publikums umiddelbare rækkevidde. Og naturligvis var dette punkt kun et af de mindre blandt de mange. Det er betegnende, at det tilsyneladende gav større ekko i svensk presse, da tidsskriftet „Chaplin“ senere gav udtryk for lignende synspunkter som vore. At det er svært også i vort naboland at ruske op ved seriøs kritik er dog uomtvisteligt, og dette må sikkert ses som baggrunden for, at „Chaplin“ har fundet på at tage en fransk idé op, og nylig har uddelt en „citronpris“ til den svenske anmelder, der ved sin inkompetence i det forløbne år har skadet filmkunsten mest. Det er ikke med sin gode vilje, at nogen tidsskriftsredaktion tyer til sådanne „gimmicks“, men det er en kendsgerning, at anmeldere sjældent reagerer mere voldsomt, end når de bliver gjort til grin. Vi kunne derfor også føle os stærkt fristet til at indstife en lignende dansk pris, men vi vil afstå. Ikke fordi det vil være svært at finde kandidater, snarere kan man på forhånd føle sig afmægtig på grund af en *embarras de richesse*, men vi vil nødigt plagiere. Vi ville dog næppe, som „Chaplin“, komme ud for at miste årets prisvinder som abonnent, thi det ville undre os, om han var det.